

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudkyně JUDr. Monikou Vackovou v právní věci žalobce **ALPROTEL s.r.o.**, IČ 49610341, se sídlem 739 51 Dobrá 543, zastoupeného JUDr. Zdeňkem Klimešem, advokátem se sídlem U Stromovky 1481/9, 736 01 Havířov – Město, proti žalovanému **Siemens s.r.o.**, IČ 00268577, Siemensova 1, 155 00 Praha 13, zastoupeného Mgr. Tomášem Černým, advokátem se sídlem Doudlebská 1699/5, 140 00 Praha 4, o zaplacení částky 2, 389. 781,91 Kč s příslušenstvím

t a k t o :

- I. Žaloba o zaplacení částky 2.389.781,91 Kč s příslušenstvím **s e z a m í t á.**
- II. Vzájemný návrh žalovaného o zaplacení částky 1.924.574,60 Kč s příslušenstvím **s e z a m í t á .**
- III. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- IV. **Žalobce je povinen** nahradit státu náklady řízení ve výši 21.548,80 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku na účet zdejšího soudu.

O d ů v o d n ě n í :

Mezi účastníky není sporu o tom, že dne 18. 12. 2006 byla uzavřena mezi žalobcem jako zhotovitelem a společností VA TECH EZ a.s. (právním předchůdcem žalovaného, dále jen žalovaný) jako objednatelům smlouva o dílo, předmětem díla byla dodávka strukturované kabeláže do objektu Palladia. Žalobce práce provedl a jejich rozsah je předmětem sporu. Nesporné je dále, že cena díla byla ve smlouvě sjednána jako předběžná původně ve výši 5,100.000,-Kč bez DPH, dohodnuta byla na základě jednotkových cen s tím, že fakturována bude podle skutečně dodaného materiálu a odvedených prací. Změny smlouvy měly být řešeny formou písemných dodatků, což se stalo pouze v jediném případě, kdy byl dodatkem č. 1 změněn rozsah prací a zvýšena cena na 5,997.650,-Kč, další dodatky sjednány nebyly. Žalobce vyúčtoval žalovanému v průběhu let 2007 a 2008 celkem dvanácti fakturami cenu tzv. dílčích dodávek v celkové výši 16.056.827,30 Kč, z nich nezaplaceno zůstalo pouze 2,389.781,91 Kč a této částky se žalobce po žalovaném domáhá.

Žalobce tvrdí, že provedl práce v tom rozsahu, který odpovídá vyúčtované ceně. Rozsah díla byl v průběhu stavby několikrát měněn, žalobce požadavkům žalovaného vždy vyhověl. Dílo bylo předáváno postupně, množství provedených prací potvrzoval na soupisech pověřený pracovník žalovaného, žalovaný vyúčtované práce podle smlouvy platit v rozsahu sjednaných 90%, žalovaná částka se proto z větší části (1,407.659,41 Kč) skládá z nezaplaceného 10% zádržného, pouze jediná z faktur č. 20070686 znějící na částku 982.122,50 Kč zůstala zcela nezaplacena a představuje cenu prací, které byly provedeny v posledním období do prosince 2007. Dne 16. 1. 2008 žalovaný smlouvu se žalobcem ukončil a žalobce dokončil dílo pro investora stavby, společnost STRABAG a.s., s níž uzavřel novou smlouvu. Tvrdí rovněž, že svůj závazek k úhradě žalované částky žalovaný dopisem ze dne 4. 11. 2008 uznal.

Žalovaný popírá, že by uznal svůj závazek vůči žalobci. Dokument označený jako uznání závazku podepsala pracovnice účtárny paní J., která k tomu nebyla oprávněna, nemohla být informována o plnění závazků z dané smlouvy, byla pracovnící jiného subjektu, nikoli žalovaného, navíc dokument podepsala v době, kdy příslušní pracovníci žalovaného se žalobcem a za spoluúčasti advokátů již řešili (a nevyřešili) daný spor. Je vyloučeno, aby účetní mohla uznat závazek v rozporu s vůlí statutárních zástupců. Žalobce vzhledem k okolnostem nemohl být v dobré víře, že paní J. je oprávněna takový dokument podepsat. Namítá dále, že žalobci nevznikl nárok na cenu díla podle smlouvy, protože podmínky smlouvy nesplnil, nebyly uzavřeny žádné dodatky, které by zdůvodnily vyšší rozsah prací a tedy cenu díla. Žalovaný, jak uvedeno, nepochybně, že dílo zřejmě bylo provedeno v širším rozsahu, než bylo ujednáno, smlouva předpokládala, že se rozsah prací bude měnit, proto byla cena díla vázána na skutečně provedené práce, proto bylo sjednáno zádržné, které mělo být podle množství skutečně provedených prací zúčtováno v okamžiku předání díla. Přesný rozsah prací však zjištěn nebyl, protože žalobce nepředložil žalovanému měřicí protokoly, které jediné mohly skutečný rozsah prací prokázat (přesto za měřicí protokoly účtoval částku 664.778,03 Kč). Neexistuje předávací protokol, žalovaný dílo od žalobce nepřevzal.

Žalovaný uplatnil vůči žalobci své nároky vzájemným návrhem. Tvrdí, že žalovaný v rozporu se smlouvou uplatnil zadržovací právo ke stavebním deníkům a žalovanému je neodevzdal, je proto povinen zaplatit žalovanému smluvní pokutu ve výši 10% z ceny díla podle článku 12.8 smlouvy. Žalovaný vychází z ceny žalobcem celkem účtované a požaduje

smluvní pokutu 1,608.682,73 Kč. Dále tvrdí, že žalobce v rozporu se smlouvou účtoval ve fakturách č. 20070334, 20070381 a 20070428 částku v celkové výši 212.058,-Kč za ztíženou montáž (celkem 900 hodin po 198,-Kč bez DPH), ačkoli podle smlouvy (články 5.1 a 5.2 Všeobecných podmínek Palladium, které byly součástí smlouvy) zahrnovala sjednaná cena (včetně cen jednotkových) veškeré náklady nutné ke zhotovení díla a chápána byla jako cena pevná. Tvrdí dále, že na základě trojstranné dohody se společností STRABAG a.s. měl žalobce pro tuto společnost od 16. 1. 2008 pracovat za týchž podmínek, jako pro žalovaného. Žalobce odstraňoval po uvedeném datu vady svého vlastního díla a své vlastní nedodělky, přitom za tyto práce vyúčtoval společnosti STRABAG a.s. fakturami č. 20080189 a 20080536 částku celkem 106.833,80 Kč, uvedená společnost pak tyto částky započítala vůči žalobcovým pohledávkám. Tuto částku požaduje žalovaný jako škodu, která mu vznikla tím, že žalobce porušil smlouvu, protože vady neodstranil bezplatně na výzvu Strabagu, který vstoupil do práv žalovaného.

K vzájemnému návrhu žalovaného žalobce namítá, že žalovaný měl k dispozici kopie (průpisy) stavebních deníků, které byly pořizovány v průběhu stavby a není žalobcovou vinou, že žalovaný tyto deníky ztratil. Žalobce sám má k dispozici čtyři z pěti originálních deníků, deník č. 2 předal pracovníku žalovaného panu H., který mu ho však nevrátil. Ke ztížené montáži namítá, že žalovaný „neoznačil žádné položky ztížené montáže“. Vztahy mezi ním a společností Strabag, a.s. nemohou mít zásadní vliv na vztahy mezi žalovaným a toutéž společností.

Soud vzhledem k žalobním tvrzením, námitkám žalovaného a skutečností, o nichž mezi účastníky nebylo sporu, řešil nejprve právní titul, jímž lze zdůvodnit žalobou uplatněný nárok.

Předloženými listinami byly prokázány následující skutečnosti:

Smlouva o dílo, kterou účastníci uzavřeli, upravovala v článku 20 jejich vzájemné vztahy pro případ předčasného ukončení smlouvy. Objednatel (žalovaný) byl podle čl. 20 odst. 4 písm. d) oprávněn odstoupit od smlouvy v případě, kdy byla zrušena smlouva o dílo, ne jejímž základě provádí stavbu, jejíž částí je dílo podle smlouvy mezi účastníky. Podle odstavce 6 věty druhé téhož článku se objednatel zavázal zaplatit zhotoviteli v případě ukončení smlouvy práce prokazatelně provedené do okamžiku ukončení smlouvy.

Dopisem ze dne 16. 1. 2008 žalovaný žalobci sdělil, že skončil smluvní vztah mezi ním a společností STRABAG, a.s. na projektu Palladium a proto musí ukončit i vztah se žalobcem. Sdělil zároveň, že STRABAG, a.s. zajistí dokončení tohoto projektu sama a vyzval žalobce, aby v případě, že je schopen a ochoten dokončit práce pro STRABAG, a.s. za týchž podmínek jako dosud, to této společnosti sdělil.

Dopis ze dne 16. 1. 2008 nelze hodnotit jinak než jako odstoupení od smlouvy ze strany žalovaného. Odstoupením smlouva podle ujednání účastníků skončila a strany se měly vyrovnat způsobem, který si dohodly, tj. žalovaný měl žalobci zaplatit „práce prokazatelně provedené do okamžiku ukončení smlouvy“, tj. do 16. 1. 2008. Dohoda o tomto způsobu vyrovnání po ukončení smluvního vztahu není vyloučena, neboť ustanovení § 351 odst. 2 obchodního zákoníku, které upravuje způsob vypořádání pro takový případ, je ustanovením dispozitivním, strany se od něj tudíž odchýlit mohou.

Z uvedeného důvodu se soud zabýval pouze tím, jaké práce, v jakém objemu žalobce pro žalovaného do uvedeného data provedl. Soud tak neměl důvodu řešit otázku předání a převzetí díla podle čl. 9 a nezabýval se proto ani platebními podmínkami podle čl. 6 v souvislosti se vznikem nároku na cenu díla, neboť tato úprava se týkala pouze způsobu zániku závazku jeho splněním. Žalobou uplatněný nárok soud posuzoval nikoli jako cenu díla, ale jako cenu skutečně provedených prací, které měl žalovaný žalobci zaplatit po předčasném ukončení smlouvy.

Další dílčí problém, který soud řešil, byla otázka důkazního břemene souvisejícího s tvrzením o uznání závazku žalovaným zaplatit cenu prací. Uznání závazku ve smyslu § 323 odst. 1 obch. zák. zakládá vyvratitelnou domněnku existence takového závazku v době uznání. Pokud by skutečně žalovaný tento závazek uznal, důkazní břemeno bylo by na něm, měl-li by uvedenou domněnku vyvrátit. Nebyl-li by závazek uznán, zůstalo by důkazní břemeno ohledně existence tohoto závazku žalobci.

Žalobce předložil soudu kopii listiny nadepsanou uznání závazku dle § 323 obchodního zákoníku, kde je jako dlužník označen předchůdce nynějšího žalovaného, věřitelem je žalobce. Listina obsahuje prohlášení, podle něhož dlužník uznává co do důvodu i výše svůj závazek vůči věřiteli, který vznikl neuhrazením faktury ve splatnosti za práce a dodávky a neuvolněním pozastávek na základě této smlouvy ve výši odpovídající žalobou uplatněnému nároku. Listina odkazuje na přílohu, kterou tvoří soupis pohledávek specifikovaných číslem faktury a její nezaplacenou částí. Listina byla zaslána s průvodním dopisem z 13. 10. 2008, v němž je zdůvodňována potřeba uznání závazku žalobcovou druhotnou platební neschopností a nutností předložit finančnímu úřadu uznání závazků ze strany jeho dlužníků.

Listina je podepsána paní Jaroslavou J., jak bylo zjištěno její výpovědí. Důvodem toho, proč svědkyně uznání podepsala, bylo, jak uvedla, že faktury v příloze uvedené byly zaúčtovány v účetnictví žalovaného jako jeho závazky. Listině rozumí tak, že žalovaný částku na ní uvedenou dluží, k tomuto závěru dospěla tak, že jí z účetního systému přehled zaúčtovaných a nezaplacených faktur „vyjel“. Svědkyně měla na starosti účetnictví žalovaného, její náplní práce bylo zadávat faktury do účetního systému a párovat platby s fakturami, neměla žádné rozhodovací pravomoci.

Podle svědkyní podepsané náplně práce (listiny nadepsané Job profile) měla svědkyně provádět standardní účetní operace, tj. zpracovat platby přijaté a odeslané, přijímat a vystavovat faktury, zadávat kmenová data, provádět závěrkové operace, na starosti měla běžnou denní komunikaci se zákazníkem, administrativu a denní kontroly interního systému. Typ této činnosti byl charakterizován jako „služby“.

Svědka Tomáš H., jak zjištěno z jeho výpovědi, byl pověřen jednáním ve věcech smluvních týkající se dané smlouvy o dílo. Podle svědka pan H., který podepisoval soupis provedených prací, potvrzoval, že dokument a fakturu převzal. Soupis měl předat vedoucímu projektu panu Marku Z., na jehož pokyn byla proplacena faktura. Svědek uvedl, že práce se prováděla nad rámec smlouvy, tj. bez změnových listů a platila se, „zaplatit se musela především proto, aby se práce nezastavily“. Svědek byl přítomen jednání se žalobcem, které souviselo s ukončením činnosti žalovaného v Palladiu. Potvrdil, že žalovaný nebyl schopen dohodnout se se žalobcem na skutečném rozsahu provedených prací. Rozsah prací účastníci řešili právě proto, že neměli dispozici změnové listy. Objem prací byl zjistitelný z měřících protokolů a stavebních deníků, žádné z dokladů však nebyly kompletní. Objem prací neodpovídal stavební dokumentaci. Vysvětlil dále, že faktury, které žalobce vystavil, byly

zavedeny do účetního systému jako každá faktura, která přijde a má předepsané náležitosti. Fakturanti nemají za úkol studovat oprávněnost fakturace, pouze náležitosti faktury. Žalobcovy faktury byly chápány jako zálohové s tím, že vyúčtovány budou na konci smluvního vztahu. Uznání závazků svědek označil za omyl daný objemem dokladů pohybujících se po velké firmě a tím, že podepisující nevěděl, co vlastně podepisuje. V době, kdy bylo uznání podepsáno, již probíhala jednání se žalobcem za účasti právníků. Stanoviska účastníků se postupně spíše polarizovala, k dohodě mezi nimi nedošlo.

Christian K., který byl přítomen jednání se žalobcem, vypověděl shodně jako svědek H., že od žalobce nedostali při ukončení smluvního vztahu kompletní doklady, nemohli proto zjistit skutečný rozsah provedených prací. K žádné dohodě mezi účastníky nedošlo. O uznání závazku nic nevěděl.

Na základě takto provedeného dokazování dospěl soud k závěru, že listina nadepsaná uznání závazku nemohla způsobit následky předpokládané ustanovením § 232 obchodního zákoníku. Podepsala ji osoba, která k takovému úkonu nebyla oprávněna podle ustanovení § 15 obch. zák. Svědkyně, jak plyne z její náplně práce, mohla ve vztahu k partnerům žalovaného pouze potvrdit určitou účetní operaci, rozhodně však nemohla – jako pouhá fakturantka bez rozhodovací pravomoci – za žalovaného uznat závazek v rozporu se závěry osob, které v dané chvíli o závazku jako o sporném jednaly. Obsahem potvrzení je tak pouze sdělení o tom, že z faktur, které byly zavedeny do účetního systému žalovaného, byla proplacena jen jejich část.

Žalovaného nemůže zavazovat jednání svědkyně ani ve smyslu ustanovení § 16 obchodního zákoníku. Žalobce podle názoru soudu mohl vědět, kdo je oprávněn s ním ve věcech smlouvy jednat, mohl tudíž vědět, že fakturantka není oprávněna uznat závazek, který vzhledem ke všem okolnostem byl závazkem sporným. Navíc žalobce sám, jak z průvodního dopisu plyne, potřeboval pouze doklad pro jednání s finančním úřadem a musel si být vědom, že takový doklad potvrzený účtárnou žalovaného je spíše jen potvrzením o zaúčtovaných fakturách.

V té souvislosti je třeba ještě dodat, že částečná platba faktur (90% fakturované částky) nemůže být považována za uznání závazku ve smyslu § 409 obchodního zákoníku za situace, kdy předpoklady vzniku nároku na neproplacených 10% jsou podle smlouvy účastníky uzavřené jiné, než u proplacené části. Podle čl. 6 odst. 5 smlouvy měl na 10% ceny díla, které mohlo zůstat neproplaceno z každé dílčí faktury, vzniknout žalobci nárok poté, kdy odstraní vady a nedodělky, na 90% ceny díla podle čl. 6 odst. 3 jako na zálohu v případě, kdy účtovaná částka odpovídá odsouhlasenému množství prací na připojeném soupisu. Zaplatil-li žalovaný 90% ceny díla, nemohlo to znamenat zároveň, že uznal i zbytek závazku.

Z uvedeného tudíž plyne další dílčí závěr, totiž že na žalobci zůstalo důkazní břemeno ohledně prokázání rozsahu jím při stavbě Palladia provedených prací.

Podle žalobce je základním důkazem o rozsahu těchto prací soupis provedených prací připojený ke každé z jím vystavených faktur, z nichž většina byla z 90% bez problémů proplacena. Žalobce argumentoval tím, že práce přebíral pracovník žalovaného pan H. a kontroloval je dříve, než byly zakryty, jeho podpis na soupisu je potvrzením o tom, že práce v konkrétním rozsahu byly provedeny, na základě jím potvrzeného soupisu byla vystavena faktura.

Žalobce předložil soudu faktury č. 20070082, 20070144, 20070225, 20070264, 20070334, 20070381, 20070428, 20070486, 20070566, 20070627, 20070686, 20080066. Z těchto faktur a z příloh k nim, tj. soupisů provedených prací bylo zjištěno, že účtována byla vždy tatáž částka, která je uvedena na soupisu za konkrétní období. Soupis je podepsán „H.“.

Žalobce dále označil k prokázání této skutečnosti svědky, pana Luboše S., který měl za žalobce na starosti tuto stavbu, a pana H. Vyslechnuti byli k této otázce tři svědkové, totiž pan S. a pánové Karel H. a Roman H., jejich svědeckými výpověďmi však konkrétní rozsah provedených prací prokázán nebyl. Luboš S. vypověděl, že procházel stavbu s panem Romanem H. vždy předtím, než vytvořil soupis provedených prací, s panem Romanem H. procházeli stavební deníky a odsouhlasili si, co v denících bylo, tudíž soupis prací musel odpovídat realitě. Roman H. potvrdil, že podepisoval soupisy provedených prací, popřel však, že by v průběhu stavby viděl stavební deník, že by kontroloval množství provedených prací. Neměl přehled o tom, kolik kabelů skutečně bylo položeno. Byl projektantem, na stavbu často nechodil, soupisy prací spolu s fakturami pouze přebíral, podpisem potvrzoval, že je převzal, aby mohly být proplaceny faktury. Tím, kdo podepisoval a kontroloval stavební deníky, byl podle výpovědi obou bratrů H. Karel H., stavbyvedoucí na stavbě. Ten vypověděl, že pana S. nikdy osobně neviděl, pan S. s ním nikdy deník nekontroloval, podle názoru svědka pan S. do deníku ani nezapisoval, deníky mu předkládali k podpisu jiní pracovníci žalobce (pan M., pan B.). Svědek Karel H. byl schopen posoudit na základě kontroly stavby rozsah položených kabelů na plus minus 10%, proto, jak uvedl, potvrzoval v deníku jednotlivé zápisy týkající se rozsahu provedených prací. Kopie zápisů si zřejmě nechával, ale už je nemá.

Vzhledem k rozporům ve výpovědích uvedených svědků nelze mít prokázáno beze zbytku, kolik kabelů bylo přesně položeno. Vzhledem k výpovědi svědka Karla H. by bylo možné pouze odhadnout na plus minus 10% množství kabelů porovnáním zápisů ve stavebním deníku, ani to však není beze zbytku možné zejména proto, že stavební deník č. 2 chybí. Navíc oněch 10% je právě to množství, které žalobci (u jedenácti z dvanácti vystavených faktur) proplaceno nebylo, nelze se proto spokojit s odhadem takto nepřesným.

Soudem byl proto pro zjištění skutečného rozsahu provedených prací ustanoven znalec. Ten však uvedl, že fyzicky nelze zjistit – bez destrukce budovy – celkový objem materiálu a provedené práce. Znalec měl k dispozici pouze stavební deníky, ty však nebyly kompletní; chyběl onen deník č. 2, který podle znalce musel obsahovat zápisy vztahující se k největšímu objemu prací. Stavební deníky byly podle znalce vedeny tak, že z nich množství práce možno zjistit není. Základem pro zjištění rozsahu prací by byly měřicí protokoly, ty však nejsou kompletní. Účetnictví, z něhož by se rovněž dalo podpůrně vycházet, žalobce znalci nepředložil. Znalec tak provedl propočty, který je pouze výsledkem matematické úlohy, porovnal totiž samotným žalobcem předložené výkazy výměr s jím vystavenými fakturami se závěrem, který je pro rozhodnutí soudu bez významu. Doplnil dále, že obvyklé bývá zvýšení množství kabelů oproti původní projektové dokumentaci až o 30%, zvýšení na trojnásobek (tj. 300%) je neobvyklé i u takto velké stavby.

Na základě takto provedeného dokazování mohl soud dospět k závěru o žalobou uplatněném nároku. Žalobce důkazy, které označil, neprokázal, jaký byl rozsah skutečně provedených prací. Soupisy prací, které byly podkladem k fakturaci, důkazem o skutečném objemu prací být nemohou za situace, kdy osoba, která soupisy podepisovala, skutečný rozsah prací neznala. Listinné důkazy, jimiž by rozsah prací mohl být prokázán, chybí a fyzicky změřit veškeré kabely nelze vzhledem k tomu, že jsou zakryty z větší části jinými konstrukcemi. Z tohoto důvodu soud žalobu zamítl.

Důkazy shora i níže uvedenými lze zdůvodnit též závěr o nedůvodnosti vzájemného návrhu žalovaného.

Není-li zřejmé, jaké práce žalobce provedl a jaké práce vlastně žalovaný žalobci zaplatil, nelze hovořit o tom, že byly zaplaceny právě ty práce, které žalobce poté na základě separátní dohody po skončení smluvního vztahu se žalovaným provedl pro společnost STRABAG, a.s. a které mu zaplatila tato společnost. Argumenty žalovaného o novaci závazku se žalobcem, který měl vést k jakési trojstranné smlouvě se STRABAGEM, nemají oporu v provedeném dokazování. Listina z 16. 1. 2008 svědčí o tom, jak uvedeno, že vztah účastníků k tomuto datu skončil. Žalobci nebylo proplaceno 10% ceny díla a poslední faktura v celém rozsahu. Oněch 10% bylo vázáno na odstranění vad a nedodělků. Je tudíž absurdní předpokládat, že by žalovaný zaplatil žalobci za tytéž práce, které žalobce dělal pro STRABAG, jestliže předmětem dohody žalobce a STRABAGU, jak je prokázáno listinou z 1. 2. 2008 a denním výkazem odstraňování vad, resp. zbývajících plnění fáze stavby P1 ze 7.2.2008 a z 5.6.2008, je právě odstranění vad a nedodělků. Požadavek na úhradu částky 106.833,80 Kč je tudíž nedůvodný.

Obdobně lze argumentovat v případě požadavku na zaplacení částky 212.058,-Kč za ztíženou montáž. Tato částka měla být podle žalovaného zahrnuta ve fakturách č. 20070381, 20070334 a 20070428. Ze uvedených faktur, ani ze soupisu provedených prací jednak neplyne, že by bylo tímto způsobem účtováno, navíc jde o faktury, z nichž nebylo uhrazeno celkem 10% ceny v souhrnné výši 382.522,27 Kč, soudu tedy není zřejmé (a žalovaný to přes výzvy soudu nevysvětlil), jak žalovaný dospěl k závěru, že žalobci zaplatil uvedenou částku na základě uvedených tří faktur právě za ztíženou montáž zaplatil právě celkem 212.058,-Kč, když z týchž faktur nezaplacena zůstala částka podstatně vyšší.

Nedůvodný je rovněž požadavek na úhradu smluvní pokuty odůvodněný tím, že žalobce v rozporu se smlouvou zadržel žalovanému stavební deníky. Podle bodu 12.8 Všeobecných smluvních podmínek, jak zjištěno, je zhotovitel po celou dobu uskutečňování díla zavázán neuplatnit vůči objednateli zadržovací právo k věcem nebo povinnostem, které je mu dle smlouvy povinen předat....zejména není oprávněn bez souhlasu objednatele přerušit práce na díle, odmítnout předání plnění nebo předání díla.... zadržovat informace, dokumenty, plány atd. Za porušení těchto povinností je sjednána smluvní pokuta ve výši 10% ceny díla. Soud jednak pochybuje o platnosti ujednání o smluvní pokutě vzhledem k velice vágní formulaci povinností (zejména, atd.), jejichž splnění mělo být smluvní pokutou zjištěno, soudu rovněž není zřejmé, co bylo míněno pojmem „uplatnit zadržovací právo“. Stavební deníky nejsou věci, která by byla vlastnictvím žalovaného a jejímž prostřednictvím by žalobce mohl zajistit svoji splatnou pohledávku, neboť to je smyslem zadržovacího práva. V řízení navíc bylo prokázáno výpovědí svědka Karla H., že stavební deníky byly na stavbě „po celou dobu uskutečňování díla“ (a jen tato doba je v uvedeném článku ošetřena) k dispozici a žalovaný prostřednictvím Karla H. držel jejich kopie. Za ztrátu těchto kopií žalobce nemůže nést odpovědnost. Výzvy žalovaného k předání stavebních deníků se v korespondenci účastníků objevují až poté, kdy smluvní vztah účastníků skončil. Krom uvedeného soud nerozumí způsobu, kterým žalovaný výši smluvní pokuty určil za situace, kdy cenu díla (resp. cenu provedených prací) zpochybňuje. Není-li tato cena zřejmá, nemůže být jasná ani výše smluvní pokuty.

Z uvedených důvodů byl zamítnut vzájemný návrh žalovaného.

V řízení byly provedeny další důkazy, jejich obsah však pro rozhodnutí nebyl významný, neboť zjištění z nich učiněná nemohla ovlivnit závěr o skutkovém stavu zjištěný z důkazů uvedených shora. Totéž platí o důkazech, které přes návrh účastníků provedeny nebyly. Korespondence účastníků například mohla sloužit pouze jako podpůrný důkaz pro závěr o tom, že žalovaný neměl v úmyslu uznat svůj závazek vůči žalobci. Emaily z prosince 2007 a ledna 2008 žalovaný prokazoval, že vyzýval žalobce k odstranění vad a nedodělků – obsah těchto listin není podstatný, neboť nebyly posuzovány předpoklady pro vznik nároku na cenu díla, jak již uvedeno, ale obsah skutečně provedených prací. V řízení byly dále předloženy kopie stavebních deníků, o nich byla řeč shora. Číselnými údaji se zabýval znalec. Žalovaný zpochybňoval zápisy ve stavebních denících, které se týkaly změn rozsahu díla. Ani těmito zápisy se posléze soud podrobněji nezabýval, nepotřeboval řešit, zda a jakou formou došlo k dohodě o změně rozsahu díla, neboť, jak uvedeno, žalobcův nárok posuzoval jako nárok na vypořádání stran po předčasném ukončení smlouvy. Předloženy byly též další listiny týkající se postavení paní J. ve společnosti, podstatná pro soud však byla její výpověď a obsah popisu náplně její práce.

O nákladech řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 2 o.s.ř. s tím, že neúspěch každé ze stran je zhruba stejný.

Náklady řízení státu soud uložil nahradit žalobci (§ 148 odst. 1 o.s.ř.), neboť k prokázání jeho nároku, při jehož prosazení nebyl úspěšný, byl zpracován znalecký posudek. Znalci bylo vyplaceno celkem 35.548,-Kč, z toho 14.000,-Kč bylo kryto zálohou, rozdíl mezi těmito částkami představují náklady vzniklé státu.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku se lze odvolat ve lhůtě 15 dnů, která běží ode dne následujícího po dni, v němž bude rozsudek doručen. Odvolání se podává u zdejšího soudu, rozhodovat o něm bude Vrchní soud v Praze.

V Praze dne 29. května 2012

JUDr. Monika Vacková, v.r.
soudkyně

Za správnost:
Hollová

Toto rozhodnutí ze dne 29. května 2012, č.j. 21Cm 140/2009-457 nabylo právní moci dne 3. srpna 2012 ve výrocích I. a IV. a vykonatelnosti dne 7. srpna 2012 ve výroku IV. Připojení doložky provedl Dana Jandova dne 1. října 2012.